

Ord til det danske Vælgerfolk skal da idag være: Vogt jer for Ulven i Faarepelsen! Han er Historiens grimmigste Dyr. Dens glubskeste, dens ubarmhjerligste. Og lad os saa raabe et rungende Hurra for et godt Valg. Jeg mener dermed et Valg, der utvetydigt nedslaaer alle Forhaabninger til Genvækkelse enten af et nyt Adels- eller et nyt Kirkevælde og paany lægger Omsorgen for Statens Styrelse i det arbejdende Folks Hænder!«

Han havde holdt den sidste Del af sin Tale med stor Kraft, og Slutningsordene kaldte paany Jubelen frem. Ogsaa de, som ingenting havde forstaaet, ja selv Folk ude i Yderkresen, som ingenting havde hørt, blev revet med af hans lidenskabelige Gestikulation og raabte Hurra.

Men der var blandt Landboerne ikke saa faa, der var forargede og beholdt Hatten paa. Andre var betænkelige ved Ordenes Uforsigtighed, og Egnens Bondeungdom, der var kommen dertil med saa store Forventninger, følte sig gennemgaaende umaadelig skuffet. De havde ventet at høre en Genklang af Kamptidens friske Gny, som de havde hørt deres Fædre tale om med tindrende Øjne, — og der stod en gammel bidsk Mand og gav sig Luft med en Heftighed, hvis Aarsag de ikke forstod. De var optaget af praktiske Interesser, eller de gik op i en eller anden mere privat Hjertesag som Afholdsbevægelse eller Georgeisme eller Fredssag. De vaag-